

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 265.698 van 9 februari 2026
in de zaak A. 240.268/VII-42.235**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bobber Loos
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 oktober 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 294.025 van 11 september 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.648 van 8 november 2023.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 december 2025.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Arne Vermeerbergen, die *loco* advocaat Bobber Loos verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De verwerende partij neemt op 29 juni 2022 een beslissing waarbij dit verzoek onontvankelijk wordt verklaard (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker tekent tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 294.025 van 11 september 2023 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep te verwerpen. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het eerste middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel, dat hij herhaalt in de toelichtende memorie, de schending aan van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet.

Verzoeker stelt dat er eerst en vooral dient uitgeklaard te worden welk soort onderzoek de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te voeren bij een beroep in volle rechtsmacht tegen een onontvankelijk verklaard volgend verzoek om internationale bescherming en dat er dient gekeken te worden naar welk soort onderzoek de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest effectief heeft gevoerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft, aldus verzoeker, zelf aan dat hij zich in het bestreden arrest beperkt heeft tot de beoordeling van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek en geen onderzoek ten gronde voert naar verzoekers nood aan internationale bescherming. De Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeelt de voorgelegde elementen evenwel alsof het wel degelijk een beoordeling ten gronde van verzoekers nood aan internationale bescherming zou betreffen, en niet een beoordeling van de vraag of er nieuwe elementen werden voorgelegd of aan de orde zijn, sinds verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verzoeker verwijst naar arrest C-921/19 van 10 juni 2021 van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarin het Hof verduidelijkt dat het onderzoek bij de ontvankelijkheidsbeoordeling van een volgend verzoek zich beperkt tot de toetsing of er elementen of bevindingen bestaan die nog niet werden onderzocht in het vorige verzoek om internationale bescherming. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is hier, behoudens andere bepalingen, als beroepsinstantie toe gehouden.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op pagina 17 van het bestreden arrest oordeelt dat verzoekers foto's en verklaringen over alcoholgebruik, druggebruik, zijn relatie met zijn vriendin "geënceneerd" zouden kunnen zijn, geen garanties bieden en een momentopname kunnen zijn, moet er geantwoord worden dat dit irrelevant is in dit stadium van het onderzoek. De vraag is louter of de verklaringen en documenten in kwestie 'nieuw' zijn, en of ze de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor bescherming in aanmerking komt. Aan die laatste voorwaarde wordt, aldus verzoeker, onmiskenbaar voldaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest een onderzoek gevoerd naar de gegrondheid van het volgend verzoek en heeft zich niet beperkt tot de dubbele vraag of (a) er nieuwe elementen aan de orde zijn of werden voorgelegd en (b) die elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verzoeker meent verder dat het antwoord van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de aanvullende elementen, door hem aangevoerd,

niet bevredigend is. Verzoeker herhaalt diverse van deze aanvullende elementen en besluit dat deze onmiskenbaar aangeven dat zowel individuele elementen, als het gegeven dat de mensenrechtensituatie in Afghanistan met de machtsovername fundamenteel veranderd is aldus elementen uitmaken die de kans aanzienlijk verhogen dat een verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in het bestreden arrest kennelijk een andere mening toegedaan, maar dit berust op een gebrekkige lezing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Beoordeling

5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 40 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming’ (hierna: richtlijn 2013/32).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt:

“Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37). [...]”.

Verzoeker toont niet aan dat deze uiteenzetting in strijd is met artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet of artikel 40 van richtlijn 2013/32, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie. Het Hof van Justitie oordeelt in het reeds geciteerde arrest C-921/19 van 10 juni 2021 inderdaad dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaten de ontvankelijkheid van volgende verzoeken in twee fases moeten onderzoeken.

6. Uit punt 2.3.4.1. van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de eerste fase van het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek vaststelt dat verzoeker “nieuwe elementen” aanbrengt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat “[d]e kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt” en gaat in punten 2.3.4.3. en volgende van het bestreden arrest over naar de tweede fase van het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in punt 2.3.5. dat “[a]lles samen genomen [...] de Raad de commissaris-generaal kan bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.”.

In de mate dat verzoeker betoogt dat aan de tweede voorwaarde met betrekking tot de kans om voor internationale bescherming in aanmerking te komen “onmiskenbaar voldaan” wordt en hij de overwegingen in het bestreden arrest hekelt als “niet bevredigend”, terwijl hij nochtans verschillende elementen

had aangevoerd waaruit de aanzienlijk grotere kans zou moeten blijken, nodigt verzoeker de Raad van State uit tot een herbeoordeling van de vraag of zijn verzoek aan deze voorwaarde voldoet, welke bevoegdheid hem als cassatierechter niet toekomt.

7. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. Verzoeker voert in een tweede middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

9. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten eerste” op dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het Westen terugkerende Afghanen. Hij heeft aldus verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022, naar de update daarvan van 17 november 2022 en februari 2023 en naar het rapport “*DRC, Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*” van 30 december 2022 waarin wordt opgeroepen om de UNHCR-richtlijnen omtrent de onmogelijkheid van terugkeer naar Afghanistan te respecteren en waarin erop gewezen wordt dat er nog geen gedwongen terugkeer plaatsvond van afgewezen Afghaanse asielzoekers. Verzoeker heeft ook verwezen naar informatie van het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er

onvoldoende informatie is om te kunnen inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers riskeren die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest de kritiek op het bronnengebruik in de aanvankelijk bestreden beslissing niet beantwoord, evenmin als de kritiek dat een “bijzonder hoge bewijslast” rust op de asielinstanties indien zij in afwijking van voormeld advies van de UNHCR negatieve beslissingen willen nemen in asioldossiers van Afghanen, vermits de adviezen van de UNHCR “een hogere waarde” hebben dan de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA). Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met verzoekers kritiek op de gehanteerde bronnen, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen. Verzoeker acht het negeren van die kritiek in strijd met de jurisdictionele motiveringsplicht.

In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten tweede” op dat hij in zijn beroepschrift en zijn aanvullende nota heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo heeft verzoeker aangevoerd dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran en Turkije. Hij heeft erop gewezen dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat de verklaringen van de anonieme bron niet kunnen worden geverifieerd en dat – en waarom – de weinige bijgebrachte informatie op cruciale punten onvolledig is. Het

bestreden arrest bevat geen enkel antwoord op verzoekers voormelde kritiek. Nochtans is verzoekers kritiek op de door de verwerende partij gebruikte bronnen cruciaal voor een correcte beoordeling van zijn dossier en de mogelijkheden voor een terugkeer naar Afghanistan.

10. In het tweede middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft opgeworpen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling vreest omwille van het feit dat hij bescherming heeft gezocht in Europa en daar jarenlang heeft verbleven. Verzoeker voert aan dat het bestreden arrest niet het gevraagde en nodige onderscheid maakt qua risico-inschatting en onderzoek tussen verschillende categorieën van terugkeerders naar Afghanistan, dat het bestreden arrest uitgaat van een verkeerde maatstaf om het risico te beoordelen en dat het bestreden arrest het risico voor verzoeker om terug te keren met documenten die in België worden afgeleverd door een afgescheurde ambassade niet effectief onderzoekt en er ook geen voldoende antwoord op biedt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het bestreden arrest uitschijnen dat verzoeker enkel een risico omwille van daadwerkelijke verwestering heeft aangevoerd en niet zozeer omwille van gepercipieerde of toegeschreven verwestering. Volgens verzoeker worden beide categorieën aldus door elkaar gehaald, zonder concreet in te gaan op het risico dat voortvloeit uit zogenaamde gepercipieerde verwestering. Verzoeker herhaalt de kritieken die hij had aangevoerd en stelt dat het risico correct moet worden gekwalificeerd, namelijk dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en zijn verzoek tot bescherming in Europa zouden aanzien als een daad van politiek verzet en dat de taliban hem zouden zien als verrader, ongelovig of verwesterd en dat zo iemand riskeert te worden geconfronteerd met daden van geweld die voldoende ernstig zijn om te worden bestempeld als vervolging.

Bij aankomst op de luchthaven zal verzoeker identificeerbaar zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en door de taliban aan ondervraging

worden onderworpen, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich aan andere controleposten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen effectief antwoord geformuleerd op de kritieken van verzoeker noch op de stelling dat de taliban aan controleposten *smartphones* controleren en dat de aanwezigheid van muziek of video's al kan leiden tot geweld door de taliban. Verzoeker heeft ook aangevoerd dat hij geen Afghaans paspoort heeft en derhalve zal moeten terugreizen met een paspoort, gegeven door de niet functionerende ambassade in Brussel, of met een *laissez-passer*, gegeven door de Belgische overheid. Men zal alleszins weten van waar verzoeker exact terugkeert.

Verzoeker herhaalt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid maakt tussen de verschillende groepen van terugkeerders zoals degenen die elders werk hebben gezocht, degenen die terugkeren uit islamitische buurlanden of degenen die gedwongen terugkeren uit Europa na er om internationale bescherming te hebben verzocht. Het risico moet ook correct gekwalificeerd worden. Het risico voor verzoeker vloeit voort uit het feit dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en verzoek om bescherming in Europa, zijn jarenlange verblijf hier en het feit dat hij niet teruggekeerd is na de machtsvername door de taliban, zouden aanzien als politiek-religieus verraad en dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven identificeerbaar zal zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en zal worden ondervraagd door de taliban, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich aan andere controleposten. Verzoeker herhaalt ook zijn kritiek op het gebruik van een anonieme bron waaruit zou blijken dat het feit Afghanistan ontvlucht te hebben en asiel gevraagd te hebben in Europa, op zich niet volstaat om gevaar te lopen bij terugkeer.

Verzoeker voert ook aan dat de motivering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegenstrijdig is. In het bestreden arrest legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nergens uit hoe verzoend kan worden dat enerzijds de taliban een slecht beeld zouden hebben van verzoeker omdat hij

Afghanistan ontvlucht is, dat ze zouden denken dat hij geen islamitische waarden heeft en schandalen heeft gecreëerd tegen de islam, en dat Afghanen die gepercipieerd worden morele en religieuze normen overschreden te hebben hoog risico lopen om vervolgd te worden door de taliban, maar dat anderzijds verzoeker als Afghaan die Afghanistan ontvlucht is en in Europa heeft gewoond en er bescherming heeft gezocht tegen de taliban dit risico op de een of andere wijze toch niet zou lopen. Verzoeker merkt tevens op dat niet duidelijk is op basis van welke informatie de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de conclusie komt dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Vervolgens herhaalt verzoeker dat niet zozeer de vraag rijst naar daadwerkelijke, maar wel naar gepercipieerde verwestering. De in het bestreden arrest gehanteerde maatstaf is dan niet de relevante maatstaf en vormt geen effectief antwoord op wat verzoeker heeft aangevoerd, met name dat het loutere verblijf in Europa als asielzoeker, terwijl de taliban de controle hadden verworven over Afghanistan, door de taliban wordt gepercipieerd als het overschrijden van morele en sociale grenzen. In dat verband trekt het bestreden arrest de verkeerde conclusies uit het arrest van het EHRM van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi* (hierna: arrest *Sufi en Elmi*). Het EHRM vereist volgens verzoeker niet dat er sprake is van “daadwerkelijke” verwestering en dat de verwestering concreet wordt gemaakt. Het bestreden arrest stelt dat verzoeker geen concrete elementen aandraagt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dermate negatief zou worden gepercipieerd dat hij zou worden vervolgd. Nochtans heeft verzoeker veel objectieve landeninformatie aangevoerd waaruit blijkt dat de elementen die hij heeft aangebracht met betrekking tot zijn persoon door de taliban zouden worden gepercipieerd als politiek-religieus verraad en dat er een risico op door artikel 3 EVRM verboden handelingen zou rijzen doordat hij langs de luchthaven en verschillende *checkpoints* zou moeten passeren, wat hem onder de aandacht van de taliban riskeert te brengen. In die zin heeft verzoeker zich ook beroepen op een vrees voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin

van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, wordt in het bestreden arrest louter verwezen naar de impact van de sociaal-economische situatie. Door zich daartoe te beperken, en zich daardoor te beperken tot de vluchtmotieven formuleert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen daadwerkelijk antwoord op de grieven van verzoeker naar de toekomst toe.

Het gaat niet om een risico dat alle Afghaanse mannen betreft, zoals in het bestreden arrest wordt gesteld. Indien het risico verschillend is voor een subgroep van een specifieke groep, dan moet het onderzoek zich op die subgroep richten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hierop geen antwoord geformuleerd en heeft niet het gevraagde onderscheid gemaakt tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. De vraag is niet of verzoeker dermate verwesterd is dat hij deel zou uitmaken van een bepaalde sociale groep. De vraag is of de taliban zullen te weten komen dat verzoeker jaren in Europa heeft verbleven, er bescherming tegen de taliban heeft aangevraagd en of dit aanleiding zal geven tot ondervraging, mishandeling en een risico op foltering. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt verzoekers vrees verkeerd voor en antwoordt er niet effectief op. Verzoeker ziet niet in hoe hij aan controleposten aan negatieve aandacht van de taliban zou kunnen ontsnappen. De motivering in het bestreden arrest bereikt niet de drempel van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Voorts gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker voorbij aan het feit dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en hij zou moeten reizen met documenten die een band vertonen met de ambassade, die als een vijand van de taliban wordt beschouwd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voert aan dat de *checkpoints* zich hoofdzakelijk in en rond de steden zouden bevinden, en dat deze zouden dienen om te speuren naar Afghanen met een specifiek profiel. Ook deze motivering vormt geen effectief antwoord. Vermits de taliban, zoals in het bestreden arrest wordt vermeld, negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan worden verwacht dat zij interesse zullen hebben in Afghanen die uit westerse landen

terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken en dat zij deze personen zullen ondervragen. Vermits het om een duidelijk identificeerbare en lokaliseerbare groep gaat, valt te verwachten dat het binnen de mogelijkheden van de taliban ligt om deze groep, of een deel ervan, te ondervragen. Verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook op deze expliciet aangevoerde grief geen effectief antwoord biedt.

Volgens verzoeker biedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen effectief antwoord op zijn aangevoerde vrees voor vervolging in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Tot slot acht verzoeker op het einde van het verzoekschrift artikel 3 EVRM *iuncto* artikel 13 EVRM geschonden doordat het bestreden arrest geen effectief antwoord biedt op de ingeroepen vrees in geval van terugkeer uit het Westen.

11. In het derde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens het bestreden arrest kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren. Nochtans wordt in het arrest *Sufi en Elmi* voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM afgestapt van het idee dat ernstige schade enkel en alleen het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten door de betrokken actoren. Ook de gedragingen van de taliban die niet specifiek zijn gericht tegen de Afghaanse burgers, evenals de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen, moeten in rekening gebracht worden om te beoordelen of de precaire humanitaire situatie “overwegend (‘predominantly’) veroorzaakt [is] door gedragingen van derden”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ook eraan voorbij dat verzoeker heeft aangegeven dat de taliban eind 2022 een verbod hebben uitgevaardigd voor ngo’s en humanitaire organisaties om vrouwelijke medewerkers in dienst te hebben, waarop verschillende ngo’s hebben aangegeven dat zij hun activiteiten dan zouden moeten staken en experts hebben aangegeven

dat dit verbod een directe impact heeft op miljoenen Afghanen die afhankelijk zijn van humanitaire hulp. Verzoeker heeft zich er expliciet op beroepen dat met dit verbod de humanitaire hulp door de Taliban wel degelijk op grootschalige wijze moedwillig werd verhinderd.

Beoordeling

Algemeen

12. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk

in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

13. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022 en de update van februari 2023.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in punt 2.2. van het bestreden arrest een opsomming van de door de partijen bijgebrachte landenrapporten. In punt 2.3.4.5 gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dieper in op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering:

“Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahl al-Munkar*)(hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev:).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “zina” betreft- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban's impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en Informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder Islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen

en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzade*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of Individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite — zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort — die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistanen Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren, in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p.51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022, die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals*”).

perceived as Westernised”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor de normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs hij te brengen. Uit de loutere verwijzing in zijn verzoekschrift en

aanvullende nota naar algemene informatie, het feit, dat hij al vier jaar weg is uit Afghanistan en vertrokken is toen hij veertien jaar oud was en al drie jaar in België is, kan niet worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker verklaarde naar school te zijn gegaan alsook naar de moskee om te studeren en zijn vader geholpen te hebben op hun landen, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen (Verklaring DVZ van 12 augustus 2019, p. 5; persoonlijk onderhoud van 5 maart 2020, p. 6). Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Waar verzoeker bij aanvullende nota getuigenverklaringen bijbrengt - die duidelijk ten zijn behoefte werden opgesteld - dit aangaande zijn positief (school)traject, zijn ingesteldheid en hulp bij het tolken alsook schooldocumenten en foto's bijvoegt, moet de Raad opmerken dat, hoewel lovenswaardig, uit de aangebrachte elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Wat betreft de neergelegde foto's en verzoekers betoog dat hij graag pintjes drinkt, afspraakjes maakt met meisjes en zijn aanwezigheid op een kerstfeest moet nog aangestipt worden dat deze drie foto's slechts een momentopname betreffen, eenvoudigweg kunnen zijn geënceneerd en geen garantie vormen voor de omstandigheden waarin deze zijn genomen. Bovendien toont verzoeker met zijn betoog geenszins aan dat iemand in zijn land van herkomst hiervan op de hoogte zou zijn.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker aanwezig was op een kerstfeest, graag pintjes drinkt, de loutere bewering hasj te roken en het gegeven dat hij heeft afgesproken met een meisje kan voorts niet blijken dat verzoeker verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker toont overigens niet aan dat hij door een eenmalig afspraakje met een meisje en het gegeven dat hij thans een vriendin heeft die ter terechtzitting aanwezig was, dit met een hoofddoek, blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen.

Door nog te benadrukken dat verzoeker naar een katholieke school is gegaan, kan evenmin blijken dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken of als dusdanig zal worden gepercipieerd te meer verzoeker verklaarde (soennitisch) moslim te zijn (Verklaring DVZ

van 12 augustus 2019, Vraag 9; persoonlijk onderhoud van 6 maart 2020, p. 7; Verklaring volgend verzoek van 24 februari 2022, vraag 9).

Verzoeker toont met zijn betoog verder geenszins aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Tot slot moet de Raad opmerken dat het gegeven dat verzoeker een leerprobleem zou hebben geen afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen, nu dit zich louter afspeelt op schoolgebied en verzoeker eerder in Afghanistan kon deelnemen aan het dagelijks leven daar hij verklaarde naar school te zijn gegaan alsook naar de moskee om te studeren en zijn vader geholpen te hebben op hun landen waarbij nog kan aangestipt worden dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker verklaarde immers dat zijn ouders, één van zijn twee jongere broers, drie zussen en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 12 augustus 2019 p. 8; persoonlijk onderhoud van 5 maart 2020, p. 8-11) en nog steeds contact te hebben met zijn familie via Whatsapp (Verklaring volgend verzoek van 24 februari 2022, vraag 21).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en wordt herhaald dat hij verklaarde (soennitisch) moslim te zijn.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij diende gehoord te worden over het risico dat hij zou lopen als Afghaan die al meer dan vier jaar weg is uit Afghanistan en al meer dan drie jaar in Europa verblijft, indien hij zou terugkeren naar een land waar een extremistische organisatie die zeer paranoïde is voor buitenlandse inmenging, spionage en mensen die zich niet conform de erg lokale tradities gedragen, moet de Raad er vooreerst op wijzen dat verzoeker evenwel bij de DVZ werd gehoord eind februari 2022, aldus na de machtsovername van de taliban, en hij tijdens dit interview de mogelijkheid kreeg verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen alsook nieuwe documenten neer te leggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker in beginsel de bewijslast draagt en dat het feit dat verzoeker niet meer werd uitgenodigd voor een (tweede) bijkomend persoonlijk onderhoud na de machtsovername door de taliban en hem geen vragen werden gesteld omtrent verwestering of de gewijzigde situatie in Afghanistan, hem overigens geenszins de mogelijkheid ontnam om zijn, huidig volgend verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de internationale beschermingsstatus in aanmerking zou komen. Immers kan verzoeker dit

ook nog bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn gehoor bij de DVZ, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Met de elementen inzake de vermeende verwestering aangevoerd in het verzoekschrift is bij huidig arrest terdege rekening gehouden (zie supra).

De Raad stipt hierbij nog aan dat in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal niet verplicht is om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/8/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens, gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8." Voorts dient erop gewezen dat verzoeker tijdens het onderhoud bij de DVZ in het kader van het huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of de aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een 'persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 24 februari 2022, tweede pagina, onder de hoofding "MOTIEVEN"). Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota wijst op de Nansen nota van oktober 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde, nota en zijn theoretisch betoog niet in concreto aangeeft welke verkeerde conclusies verweerder in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (óf een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie

zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die na zijn vertrek contacten heeft onderhouden met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

'Wat betreft verzoekers betoog in de aanvullende nota dat hij niet beschikt over geldige Afghaanse reisdocumenten en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel die operationeel zou zijn en opnieuw reisdocumenten zou afleveren die vatbaar zijn voor legalisatie, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "*Key socio-economic Indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "*Afghanistan targeting of Individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten, Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte

van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Wat betreft de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, moet tot slot opgemerkt worden dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.”

Met de voormelde overwegingen beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. In dit verband dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals reeds aangehaald, volgt uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat een “bijzonder hoge bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt.

Uit de verwijzingen naar concrete landeninformatie in het bestreden arrest blijkt bovendien, anders dan verzoeker voorhoudt, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich ook steunt op andere bronnen dan die van het EUAA.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het voorgaande betreft.

14. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. Verzoeker laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ingaat op het aangevoerde onderscheid tussen Afghaanse terugkeerders die naar andere (islamitische) landen waren vertrokken om er te gaan werken en Afghaanse terugkeerders die naar het Westen waren gevlucht doch wier verzoek om internationale bescherming er is afgewezen.

Zoals in punt 13 *supra* reeds is vastgesteld, wordt in het bestreden arrest geoordeeld dat “in het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat “[u]it de loutere verwijzing in zijn verzoekschrift en aanvullende nota naar algemene informatie, het feit dat hij al vier jaar weg is uit Afghanistan en vertrokken is toen hij veertien jaar oud was en al drie jaar in België is, kan niet worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als ‘besmet’ door de westerse waarden”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt verzoekers situatie dus wel degelijk als die van een na een verblijf in Europa terugkerende Afghaan. Daarbij wordt ook rekening gehouden met hoe hij “gezien” en dus gepercipieerd zal worden. Verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag.

In de mate dat verzoeker hierbij zijn kritiek herhaalt op de door de verwerende partij bijgebrachte bronnen (landeninformatie), kan worden verwezen naar punt 13 *supra*.

15. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de “anonieme bron”, wordt herhaald dat de jurisdictionele motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er niet toe verplicht te antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. Het gaat te dezen ook niet om een anonieme bron van de verwerende partij zelf, maar om een anonieme bron die is opgenomen in een rapport van het EUAA. Verzoeker brengt bovendien geen bepaling bij die inhoudt dat het gebruik van anonieme bronnen verboden zou zijn. Zoals reeds aangegeven, beoordeelt de feitenrechter verder soeverein de bewijswaarde van de stukken waarop hij vermag acht te slaan.

16. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

17. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

Uit het voorgaande (*supra* punt 13) blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft onderzocht of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert, louter omwille van zijn verblijf in Europa, hetgeen betrekking heeft op de wijze waarop hij door de taliban zal worden aanzien bij zijn terugkeer in Afghanistan, en dus op de perceptie van verzoeker door de taliban als terugkeerder uit het Westen. Daarnaast heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook onderzocht of in hoofde van verzoeker sprake is van daadwerkelijke verwestering, hetgeen eveneens negatief wordt beantwoord.

Verzoekers standpunt dat de maatstaf van gepercipieerde verwestering ten onrechte niet is onderzocht, mist derhalve feitelijke grondslag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eist in het bestreden arrest dan ook niet dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden.

Met zijn kritiek dat het bestreden arrest de verkeerde conclusies trekt uit het arrest *Sufi en Elmi*, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij volgens het bestreden arrest met zijn betoog er niet in slaagt “afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering” en dat “gelet op verzoekers omstandigheden [...] *in casu* niet aangenomen [kan] worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering”.

18. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de “anonieme bron”, kan worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middelonderdeel in punt 15 *supra*.

19. Verzoeker hekelt de beoordeling in het bestreden arrest dat zijn argumentatie omtrent het niet beschikken over een Afghaans paspoort “niet dienstig” zou zijn in het kader van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt eveneens dat “de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch”. Daaruit blijkt dat de Raad van oordeel is dat het niet beschikken over een Afghaans paspoort in het concrete geval van verzoeker hoe dan ook een terugkeer niet in de weg staat, nu hij niet over een “specifiek profiel” beschikt.

In antwoord op verzoekers betoog aangaande het risico bij de controleposten van de taliban, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet blijkt dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch

dat hij bij terugkeer in het vizier zou komen. Hij stelt ook dat de algemene informatie waaruit zou blijken dat niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit Europa en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vermag aan te tonen, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaardt dus niet dat een terugkeerder omwille van een afgewezen verzoek om internationale bescherming onder de interesse van de taliban zou komen of een risico zou lopen. Bijgevolg doet de kwestie of heden al dan niet reeds gedwongen terugkeerders langs de controleposten zijn gepasseerd, geen afbreuk aan de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gemaakte beoordeling.

20. Met betrekking tot het door verzoeker aangevoerde verschil van het risico op mishandeling naargelang het gaat om Afghanen die terugkeren uit islamitische buurlanden, die terugkeren uit landen waar ze niet om internationale bescherming hebben verzocht of die terugkeren na migratie om economische redenen, dan wel om Afghanen die terugkeren uit Europa nadat ze er om internationale bescherming hebben verzocht, kan worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middelonderdeel in punt 14 *supra*.

21. De motivering blijkt evenmin tegenstrijdig. Verzoeker gaat voorbij aan de vaststellingen op grond van landeninformatie door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de taliban er een ambigue houding op nahouden tegenover terugkeerders en “anders [kijken] naar de elite [...] die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen” en dat bij terugkeerders die een doelwit zijn, zulks veeleer verband lijkt te houden “met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen”, terwijl uit de verklaringen van verzoeker, en de beoordeling ervan, niet blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond, waardoor er ook redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de

taliban hem niet zullen viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker gaat tevens voorbij aan de specifieke risicoprofielen die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanduidt en waartoe hij naar het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet behoort.

22. Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beoordeling van het risico op een schending van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet niet louter beperkt tot een analyse van de socio-economische situatie.

In het bestreden arrest wordt in punt 2.3.4.5. vastgesteld dat “waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, [...] de Raad nog aan[stipt] dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond.” Hij merkt daarna onder meer op dat “[u]it de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt [...] niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke”. De Raad besluit dat “gelet op verzoekers omstandigheden [...] *in casu* niet aangenomen [kan] worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering”. Aldus weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in eerste instantie dat er sprake is van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet louter omwille van een terugkeer uit Europa en een toegeschreven verwestering. Vervolgens gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.3.4.6. in op een mogelijke schending van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet in het licht van de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden. Na vooreerst vastgesteld te hebben dat “de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet [vallen]”, herhaalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

dat verzoeker “in deze context [niet] persoonlijk wordt geïdентificeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdентificeerde personen”.

23. Het tweede onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Derde middelonderdeel

24. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, toevoegt dat het moet gaan om opzettelijke gedragingen van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

25. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt eerst in het algemeen dat een precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, doch dat dit wel kan na een individuele beoordeling “[w]anneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor.” Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan “[u]it de beschikbare landeninformatie [...] niet blijken dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens echter dat “[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie [...] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn” en dat “[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan [...] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld,

stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde subsidiaire beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling “laat staan [...] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen de eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

26. Het middelonderdeel berust eveneens op een foutieve lezing van het bestreden arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met economische sancties opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat er “een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen” was, doch hij stelt eveneens vast dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, “waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”.

27. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet geantwoord op zijn stelling dat de humanitaire hulp op grote schaal wel degelijk moedwillig

werd verhinderd door de taliban met het verbod op vrouwelijke medewerkers voor ngo's en humanitaire organisaties.

In het bestreden arrest wordt in het algemeen verwezen naar maatregelen van de taliban tegen vrouwen maar er wordt ook opgemerkt dat “internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”. Verder wordt vastgesteld dat niet blijkt dat de taliban “maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren”. Hiermee wordt verzoekers stelling met betrekking tot zowel het voorgehouden moedwillige verhinderen van internationale hulp als de gevolgen van de maatregel tegen vrouwelijke medewerkers van buitenlandse organisaties wel degelijk beantwoord. Hoe dan ook is de conclusie van de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, zoals reeds hoger aangegeven, dat de precaire socio-economische toestand in Afghanistan niet overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban of enige andere actor maar dat de oorzaken ervan “multidimensionaal” zijn en “het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”.

28. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

29. Het derde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

30. Verzoeker laat op het einde van het verzoekschrift nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM *juncto* 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

31. In zoverre verzoeker een schending aanvoert van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, wordt verwezen naar de beoordeling van het eerste middel.

Conclusie

32. Het tweede middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negen februari tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams